



ת"פ 65337/09/16 - מדינת ישראל, פמ"י פלילי נגד מאהר אללו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 65337-09-16 מדינת ישראל נ' אללו

בפני	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י פמ"י פלילי
	נגד
	מאהר אללו
	ע"י ב"כ עו"ד ריאד סואעד
המאשימה	הנאשם

גזר דין

האישומים

בתיק זה הוגשו 3 כתבי אישום - כתב אישום מקורי ושניים מתוקנים.

על-פי כתב האישום שתוקן בשנית, ביום 27.6.2016 בשעה 13:40 הגיע הנאשם לבאב חוטה שבעיר העתיקה, וביקש את תעודת הזהות של בנו, אשר הופקדה ע"י הבן קודם לכן עת נכנס להר הבית. השוטרים שי מוזס ועלאא' עליאן הסבירו לנאשם, כי אין באפשרותו לקבל את התעודה, ועליהם למסרה ישירות לבנו. אז, החל הנאשם לקלל את השוטרים: "אתם עבריינים אתם לא שוטרים", "כוס אמא של המדינה, של הנהלים של המשטרה, יא בני זונות". השוטר מוזס ביקש מהנאשם להתרחק מהמקום, ואולם הנאשם סירב לבקשתו, והחל לדחוף אותו. הנאשם מעד על הרצפה. כאשר התרומם, היכה את השוטר מוזס באמצעות אגרוף לפיו. השוטר עלאא' ניסה להשתלט על הנאשם ולעצרו, אולם זה התנגד למעצר, תוך שמספר אנשים התקהלו במקום וניסו לסכל את המעצר. בסופו של דבר, ובסיוע תגבורת, הובל הנאשם מבאב חוטה לשער האריות, תוך שהוא מקלל כל העת את השוטר עלאא' והשוטרים האחרים: "בני זונות, אחותכם זונה, אני אזיין את אמא שלכם" וכן איים על השוטר עליאן באומרו: "אני יודע איך להביא אותך, אני אדע איך לטפל בך, אני אדע איך להגיע לבית שלך". נוכח זאת, ייחס כתב האישום לנאשם עבירות של **תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 274(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; **הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק; **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק, ו**התנגדות למעצר**, לפי סעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

ההליכים בתיק

בתיק זה התקיימו 23 ישיבות, כשרק לחמש מהן התייצב הנאשם, וגם זאת, רק לאחר שהוצאו נגדו צווי הבאה מספר



פעמים, ואף לאחר שצווי ההבאה בוצעו המשיך שלא להתייצב מחמת מצב הרפואי. ברקע, מצבו הבריאותי המורכב מאוד של הנאשם הסובל מתחלואה מרובה ומורכבת (בין היתר מחלת לב שהצריכה ניתוחים, סוכרת ובעיות אורתופדיות - ר' נ/1), כשבמהלך ניהול המשפט נזקק לאשפוזים ולניתוחים.

הודאת הנאשם

במועד בו צפויות היו להישמע, סוף סוף, ההוכחות, 1.12.2020, התקיים דיון. בפתח הדיון מסר הסניגור את תשובת הנאשם המפורטת לאישום, לאחר שבתחילה ניתנה כפירה גורפת. וכך נרשם בפרוטוקול:

"ב"כ הנאשם: הנאשם מאשר כי בתאריך ובזמן המצוין בכתב האישום, או בסמוך לכך, הגיע לכניסה להר הבית מאיזור באב חוטה, וזאת כדי לקחת תעודת זהות של בנו, שבאותה עת היה בהלווית חמיו של הבן. לאחר דין ודברים בינו לבין השוטרים, הוא אכן התבטא בצורה לא נאותה בזה שאמר שאתם מתנהגים כעבריינים, לא מכבדים אותנו ובתגובה השוטר דחף אותו ללא סיבה או נימוק ארצה. לאחר שקם בתנועה ספונטנית ולא מכוונת פגע בפניו של השוטר. הוא קילל את השוטרים, אבל לא איים על מי מהשוטרים. הוא כן אמר שעוד ניפגש ונדע איך להגיע אליכם, וכל הכוונה שלו חוקית ומשפטית, זו נקיטת הליכים משפטיים ולא חלילה פגיעה במי מהם. גם כשאמר לשוטר שיכול להגיע אליך הביתה, כנהוג במגזר, שולחים מכובדים הביתה. לכן מתכוון לפנות לשיח' מופק טריף ועד שני שיח'ים ממשפחת אבו חלא ובכוונתו עטוה להחזר כבוד למשפחת השוטר. לשאלת בית המשפט אני אומר, כי בכפוף לנסיבות שתיארתי, אני יכול להסכים להודות בשם מרשי בעבירות של תקיפת שוטר שלא בנסיבות מחמירות וכן בהעלבת עובד דיבור חלף העבירות שבכתב האישום. כמובן יש לי טענה של אפליה ושל התנהגות פסולה של השוטרים שלא נחקרו ע"י מחש ושל היחידה החוקרת שאפילו לא מצאה לנכון להעביר את החומר, כפי שנהוג, לבדיקת מח"ש, מדובר באדם מבוגר, חולה, שאין לו כוחות להילחם במערכת" (עמ' 35, ש' 1 - 15).

לאחר שהבעתי דעתי ביחס לתשובה וכיצד היא צריכה להתבטא בהכרעת הדין, ולאחר התייעצות של ב"כ המאשימה עם הממונה, הסכימה המדינה לקבל את התשובה לאישום ואת הצעתי, כי על סמך אותה תשובה, ומבלי לשנות את כתב האישום, יורשע הנאשם בעבירות של תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין, והעלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין, כפי שהרשעתי. יצוין, כי באותו מעמד, צפיתי בסרטון. כמו-כן, התנצל הנאשם בפני השוטר עלא' כך:

"הנאשם אומר לשוטר עלא: אני מתנצל בפניך מעומק הלב, ואנחנו נכבד אותך תמיד." (עמ' 35, ש' 33).

לבקשת המדינה, נדחו הטענות לעונש.

ראיות וטענות לעונש

כאמור, במסגרת הראיות הוגש דיסק תיעוד האירוע, הוגשו מסמכים רפואיים הנוגעים למצבו הבריאותי של הנאשם וכן נתבקשתי להתייחס לפרוטוקול הדיון האחרון כאל מוצג (נ/2). כמו-כן הוגש רישומו הפלילי של הנאשם ממנו עולה כי



לחובתו 2 הרשעות קודמות. בשנת 2007 ביצע עבירה של פציעה או חבלה זדונית והוא נדון בשנת 2009 ל-8 שנות מאסר. עבירה נוספת משנת 2006 (הרשעה משנת 2008) של התנהגות פרועה בגינה נגזרו עליו מאסר על-תנאי והתחייבות.

ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה שבין מס' חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר בעבודות שירות וביקשה להטיל עליו 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות וכן ענישה נלווית.

ב"כ הנאשם סבר, כי המתחם יכול להתחיל מענישה מותנית שלא תפתח מהמינימום הקבוע בחוק (חודש ימים). מכל מקום סבר הסניגור כי בנסיבות ביצוע העבירה, שלטעמו משקפת גם התנהגות לא ראויה של השוטרים, ובנסיבותיו של הנאשם, יש מקום להסתפק בענישה צופה פני עתיד.

גזירת הדין

בבואו של בית המשפט לגזור את הדין, עליו לתת בכורה לעקרון ההלימה, שהוא נגזרת של הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת.

אשר לערכים המוגנים - מעשיו של הנאשם מלמדים על פגיעה במידה בינונית בערכים המוגנים של שלטון החוק, הסדר הציבורי, ההגנה על שלוחי הציבור ועל כבודם ושלוש גופם ונפשם.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה - העבירות בהן הודה הנאשם בוצעו על-רקע חוסר יכולתו של הנאשם לשלוט ברגשותיו ובכעסו, כשתגובתו לסירוב המנומק שקיבל בעניין תעודת הזהות של בנו הייתה בלתי מדתית. לכך יש להוסיף את העובדה שהתנהגותו של הנאשם אירעה במקום נפיץ - מבואות הר הבית, שממילא מהווה מוקד משיכה לאירועי פורענות חדשים לבקרים. כעולה גם מן הסרטון, הנאשם נהג באלימות, נהדף ונפל והאירוע יצא מכלל שליטה. לא ניתן להצדיק את מילותיו ומעשיו של הנאשם והוא אחראי להם בלעדית, בוודאי ממרום שנותיו. הוא פגע במידה ניכרת בכבודם של השוטרים והקשה על ביצוע עבודתם, ופוטנציאל הנזק אף רב יותר, בשל מיקומו של האירוע.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת - לרוב עבירה של תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות אינה מגיעה לבדה, ולרוב מיוחסת עבירה זו על-רקע נסיבות ביטחוניות, כשאין זה המקרה שלפנינו. במקרים חמורים ממקרו, הענישה מתמצית בעבודות שירות או מאסר קצר, ומכך ניתן לגזור לקולא. ברע"פ 4244/19 **טובול** נ' **מ"י** (מיום 26.9.2019) אושר מתחם ענישה שבין חודש ל-12 חודשי מאסר בנסיבות של תקיפת שוטרים ע"י אדם בביתו, איומים עליהם וסירוב להתלוות אליהם. נגזר על הנאשם עונש של מאסר בן חודש ויום, לאחר שסירב ללכת לממונה על עבודות השירות. ברע"פ 31/15 **אפרסמון** נ' **מ"י** (מיום 20.1.2015) נדון עניינו של נאשם שהתנגד לפינוי מבנה ע"י המשטרה, דחף שוטרים, התנגד למעצר ונשך שוטר ברגלו. שם אושר מתחם שבין חודשי מאסר בודדים ל-18 חודשי מאסר והנאשם נדון ל-6 ח' מאסר בעבודות שירות. מקרהו חמור ממקרו. ברע"פ 1643/16 **ביטון** נ' **מ"י** (מיום 2.3.2016) אושר מתחם שבין עבודות שירות ל-6 חודשים, כאשר אדם תקף שוטר בעקבות דו"ח חניה. הוא נדון ל-3 חודשי מאסר בעבודות שירות. ברע"פ 4790/13 **קינדו** נ' **מ"י** (מיום 21.8.2013) אושר עונש של של"ץ ומאסר מותנה בנסיבות של תקיפת



שוטר עת שהנאשם היה שתוי, קרע את בגדו של השוטר, השתולל וקילל. בע"פ (י-ם) 10940-09-17 מ"י נ' סרוסי (מיום 21.1.2018) אושר עונש של של"ץ וענישה נלווית כחריגה ממתחם ענישה של חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 12 חודשים, בנסיבות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ואיומים, זאת מטעמי שיקום. למסקנה דומה הגיע בית המשפט בת"פ (י-ם) 39536-04-17 מ"י נ' רבינוביץ' (מיום 23.5.2018), פסיקה שהגיש הסניגור. בת"פ (נתניה) 35009-01-12 מ"י נ' מטיב (מיום 20.9.2012) שהגישה המדינה, קבע בית המשפט מתחם ענישה המתחיל ממאסר מותנה ושל"ץ נרחב, ועד 9 חודשי מאסר בנסיבות דומות לעניינו, אם כי שם רף האלימות היה חמור יותר. שם הסתיים התיק במאסר קצר בעבודות שירות.

מתחם הענישה - בנסיבות העניין, יש לקבוע שמתחם הענישה ינוע בין חודש מאסר ועד 6 חודשי מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - מדובר בנאשם כבן 62, נשוי, ואב וסב, הוא סובל מתחלואה מורכבת ומצבו הרפואי אינו בטיב. מהמסמכים הרפואיים שצורפו עולה כי הנאשם סובל מסוכרת וממחלת לב ואף עבר כ-20 צנתורים. הוא נעזר בקב לצורך התניידותו. בסופו של דבר, וטרם שמיעת ראיות, הוא נטל אחריות והודה, ובשל הנסיבות המיוחדות של התנהלות תיק זה, שלנאשם אחריות משמעותית להן, המאשימה הסכימה לקבל את הודאתו ואת הרשעתו בעבירות פחותות מאלו שיוחסו לו בכתב האישום. חלוף הזמן הוא באחריות הנאשם, אך קשור ישירות למצבו הרפואי, שבמרבית המקרים לא איפשר את התייצבותו. לזכות הנאשם אציין את ההתנצלות שהביע בפני השוטר עלא' שהגיע להעיד בנוכחות בית המשפט וב"כ הצדדים. יש לכך משקל. לחובתו, עברו הפלילי בעבירות אלימות. עם זאת, מדובר בעבר ישר, ומאז השתנה מצבו הבריאותי של הנאשם.

המיקום במתחם - בשל כל אלה, היה מקום למקם את הנאשם בחלק התחתון של המתחם. אלא שסברתי שיש מקום לחרוג מן המתחם בשל נסיבותיו האישיות הבריאותיות של הנאשם, ולהימנע מעונש מאסר בפועל, ולו קצר, שכן לטעמי, הדבר יביא לדרדור במצבו של הנאשם, ובכך ילווה נזק לא מידתי ולא צודק למאסר. תוצאה בלתי מדתית שנזקקה עלולים להיות בלתי הפיכים, אינה מתיישבת עם עקרונות של צדק ואף לא עם עקרון ההלימה והגמול. לכן בנסיבות אלו, אני סבור כי ראוי לאמץ את הפתרון שהוצע ע"י בית המשפט העליון ב-ע"פ 4456/14 קלנר ואח' נ' מ"י (מיום 29.12.2015, להלן - עניין לופוליאנסקי), והוא חריגה מ"שיקולי צדק" (ר' סעיפים 212-218 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן).

גזירת הדין

לפיכך, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר שלא ירצו אלא אם יעבור הנאשם כל עבירה של תקיפת שוטרים לרבות איומים כלפי שוטרים או עובדי ציבור, בתוך 3 שנים מהיום;
- ב. 3 חודשי מאסר שלא ירצו אלא אם יעבור הנאשם כל עבירה של הפרעה לשוטר או לעובד ציבור, וכן עבירה של העלבת עובד ציבור, בתוך 3 שנים מהיום;



ג. קנס בסך 500 ₪ או יומיים מאסר תמורתו אם לא ישולם. הקנס ישולם ב-2 תשלומים החל מיום 1.3.2021 וב-1.4.2021. לא ישולם תשלום במועד יועמד לפירעון מיידי;

ד. פיצוי בסך 500 ₪ למתלונן, השוטר מוזס, ע"ת 2. הפיצוי ישולם עד ליום 1.4.2021.

ככל שקיימות הפקדות בתיק, יקוזזו לטובת הפיצוי ואח"כ לטובת הקנס על אף כל הודעת עיקול. אם אין הודעת עיקול, תוחזר היתרה לנאשם.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ד טבת תשפ"א, 29 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.